

РЕШЕНИЕ

№ 637

гр. София, 05.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 97 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и втори януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: ХРИСТИНА Б. НИКОЛОВА

при участието на секретаря ПАВЕЛ АЛЪ. БОЖИНОВ
като разгледа докладваното от ХРИСТИНА Б. НИКОЛОВА
Административно наказателно дело № 20231110206245 по описа за 2023 година

Производството е образувано по жалба на М. В. М. против наказателно постановление (НП) № 22-4332-028900/24.01.2023 г., издадено от началник група към СДВР, отдел „Пътна полиция“ СДВР, с което на основание чл.175, ал.3, пр.1 от ЗДвП му е наложена глоба в размер на 200 лв. и лишаване от право да управлява МПС за 6 месеца за нарушение на чл.140, ал.1 от ЗДвП.

Жалбоподателят твърди, че не е извършил вмененото му административно нарушение, тъй като не е знаел кой е собственик на предоставеното му за служебно ползване МПС и дали същото е било редовно регистрирано в СДВР. В тази връзка излага доводи за липсата на субективната страна на нарушението, което изключва административнонаказателната му отговорност. Моли НП да бъде отменено.

В съдебното заседание жалбоподателят, чрез процесуалния си представител адв. Л., поддържа жалбата по изложените в нея съображения. В допълнение посочва, че жалбоподателят не би следвало да издирва собствеността на управлението от него служебен автомобил. Претендира разноски.

Въззиваемата страна, представлявана от юрк. Страхинов, оспорва подадената жалба, като подробни доводи за правилност и законосъобразност на атакуваното НП се излагат в писмени бележки. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на насрещната страна.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, приема за установено следното:

Жалбата се явява процесуално допустима, доколкото е подадена в предвидения в чл. 59 ал.2 ЗАНН срок, от легитимирана страна, срещу акт, подлежащ на обжалване.

Разгледана по същество се явява ОСНОВАТЕЛНА, поради следните съображения:

От фактическа страна съдът установи следното:

На 21.07.2022 г. ПЙП. придобил собствеността върху лек автомобил „Фолксваген Кадди“ с рег. № ... от „М Рент“ ЕАД, посредством сключен договор за покупко-продажба с нотариална заверка на подписите. На 22.07.2022 г. било сключено споразумение между ПЙП. и управляваното от него дружество „Грийн Енерджи Системс“ ООД за предоставяне ползването на посочения автомобил, включително чрез наети лица по трудови и/или граждански правоотношения при извършване на търговската дейност.

Регистрацията на лек автомобил „Фолксваген Кадди“ с рег. № ... била служебно прекратена на 22.09.2022 г. на основание чл.143, ал.15 от ЗДвП поради неизпълнение на задължението за заявяване на настъпила промяна в собствеността на превозното средство в двумесечен срок от прехвърлянето. За настъпилото служебно прекратяване не бил уведомен собственикът на МПС и не били иззети свидетелството за регистрация или регистрационните табели на лекия автомобил.

Жалбоподателят М. В. М. бил служител в „Грийн Енерджи Системс“ ООД за периода от 13.10.2020 г. до 01.11.2022 г., заемайки длъжността „монтьор поддръжка на ел.съоръжения с място на работа – обекти на дружеството. На 07.10.2022 г., около 16.20 ч. в гр. София М. управлявал лекия автомобил „Фолксваген Кадди“ с рег. № ... по бул. „Никола Габровски“ с посока на движение от бул. „Симеоновско шосе“ към ул. „Тинтява“, когато

водачът бил спрян за проверка от полицейските служители М. В. И. и Веско Стоянов Стефанов.

След извършена справка със служебен таблет, свидетелят М. И. - мл. автоконтрольор при ОПП-СДВР, установил, че управляваният от жалбоподателят е с прекратена регистрация по чл.143, ал.15 от ЗДвП на 22.09.2022 г., поради което съставил срещу М. акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № 571200/07.10.2022 г. за извършени нарушения на Закона за движението по пътищата (ЗДвП), сред които и такова по чл.140, ал.1, пр.1 от ЗДвП. Нарушителят имал възражения срещу акта и отказал да подпише същия. Следва да се приеме, че свидетелят на съставянето на акта е свидетел и на отказа по смисъла на чл.43, ал.2 от ЗАНН. На 14.10.2022 г. на М. бил връчен екземпляр от акта.

На 25.10.2022 г. ПЙП. регистрирал процесния автомобил в ОПП-СДВР, като получил нов рег. № СВ 2180ТС.

Във връзка с изпратени материали от ОПП-СДВР по случая била образувана пр.пр. № 53395/2022 г. по описа на СРП, като с постановление от 15.12.2022 г. бил постановен отказ да се образува досъдебно производство.

Началник група към СДВР, отдел „Пътна полиция“ СДВР издал обжалваното НП № 22-4332-028900/24.01.2023 г., с което на основание чл.175, ал.3, пр.1 от ЗДвП на М. В. М. била наложена глоба в размер на 200 лв. и лишаване от право да управлява МПС за 6 месеца за нарушение на чл.140, ал.1 от ЗДвП.

Описаната и възприета фактическа обстановка се установява от свидетелските показания на М. В. И., както и от писмените доказателства по делото, приобщени по реда на чл.283 от НПК - постановление за отказ да се образува досъдебно производство от 15.12.2022 г. по пр.пр. № 53395/2022 г. по описа на СРП, докладни записки, справка-картон на водача М.; заповед № 8121К-13180/23.10.2019 г. и заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи, акт за встъпване в длъжност, трудов договор № 20/13.10.2020 г., заповед № 20/01.11.2022 г., договор за покупко-продажба на МПС от 21.07.2022 г., споразумение от 22.07.2022 г., свидетелство за регистрация част първа на МПС с рег. № СВ 2180 ТС, удостоверение рег. № 513р-15529/09.02.2023 г. на началник на сектор към отдел „Човешки ресурси“ в СДВР.

Събраните по делото доказателства единно и непротиворечиво изясняват фактическата обстановка по случая, с оглед на което съдебният състав ги кредитира в цялост.

Обстоятелствата относно извършената проверката, фактът на управление от страна на жалбоподателя на процесната дата на лек автомобил „Фолксваген Кадди” с рег. № ..., както и датата на служебното прекратяване на регистрацията му на основание чл.143, ал.15 от ЗДвП се установяват от показанията на свидетеля М. И.. Свидетелят в съдебно заседание потвърждава в цялост констатациите по съставения от него АУАН и съдът цени показанията, доколкото същите са последователни и логични. Съгласно чл.189, ал.2 от ЗДвП редовно съставените актове по този закон имат доказателствена сила до доказване на противното, а при извършената служебна проверка от съда не се установи същият да страда от процесуални пороци. От страна на жалбоподателя не е оборена материалната доказателствена сила на процесния АУАН, като не въвежда и конкретни възражения в тази насока. Напротив, в жалбата е налице признание относно фактите и обстоятелствата, описани в АУАН и НП (както относно управлението на МПС, така и обстоятелството че същото към този момент е било с прекратена регистрация), като оспорва единствено наличието на субективната страна на вмененото му административно нарушение.

Приложените по делото писмени доказателства са обективни, достоверни и допринасят за изясняване на релевантната за предмета на доказване фактическа обстановка. От представените от жалбоподателя и надлежно приети доказателства се установява прехвърлянето на собствеността върху процесния лек автомобил и предоставянето му за служебно ползване на дружеството работодател на М. М..

Въз основа на така възприетата фактическа обстановка, съдът достигна до следните правни изводи:

При разглеждане на дела по оспорени наказателни постановления районният съд е инстанция по същество, с оглед на което дължи извършването на цялостна проверка относно правилното приложение на материалния и процесуалния закон, независимо от основанията, посочени от жалбоподателя. В изпълнение на това свое правомощие съдът констатира, че НП е издадено от компетентен орган. Компетентността на наказващия орган

по издаване на атакуваното наказателно постановление следва по силата на заеманото длъжностно качество, установено въз основа на приобщения по делото акт за встъпване в длъжност, и правомощията, изрично делегирани с приложената по делото заповед № 81213-1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи.

Съгласно изложеното в текста на НП, същото е издадено на основание постановление за прекратяване на наказателното производство по пр.пр. № 53395/2022 г. по описа на СРП (всъщност се касае за постановление за отказ от образуване на ДП), а не въз основа на АУАН, макар издаденият такъв да е описан в наказателното постановление. В случая обаче не е налице хипотезата на чл.36, ал.2 от ЗАНН, съгласно която административнонаказателното производство може да бъде образувано и без съставен акт за установяване на административно нарушение. Същата намира приложение в случаите, когато за пръв път в хода на проведено разследване се констатира основания за прилагане на административнонаказателна, а не на наказателна отговорност. В настоящия случай обаче административнонаказателното производство е образувано със съставяне на АУАН № 571200/07.10.2022 г. Същевременно производството не е прекратено по реда на чл.33, ал.2 от ЗАНН, а единствено е уведомена СРП за издадения АУАН. С оглед на това наказващият орган е трябвало или да изпълни правомощията си по чл.33, ал.2 от ЗАНН, или да издаде НП в срока по чл.34, ал.3 от ЗАНН. В конкретния случай административнонаказващият орган е издал процесното НП в рамките на установения в чл.34, ал.3 ЗАНН шестмесечен срок от датата на съставяне на АУАН, въпреки че изрично в санкционния акт е отбелязано, че същият е издаден не въз основа на АУАН, а въз основа на прокурорското постановление. С оглед на това съдът намира, че не е допуснато нарушение от категорията на същественията такива.

Съгласно вменената като нарушена разпоредба на чл.140, ал. 1 от ЗДвП по пътищата, отворени за обществено ползване, се допускат само моторни превозни средства и ремаркета, които са регистрирани и са с табели с регистрационен номер, поставени на определените за това места. Същевременно съгласно чл.143, ал.15 от ЗДвП служебно, с отбелязване в автоматизираната информационна система, се прекратява регистрацията на регистрирано пътно превозно средство на собственик, който в двумесечен срок от придобиването не изпълни задължението си да регистрира превозното

средство, какъвто е и настоящият случай. Действително, както сочи въззивната страна, разпоредбата на чл.143, ал.15 от ЗДвП не съдържа изрично задължение за административния орган за съобщаване на дерегистрацията на автомобила, но прекратяването на регистрацията се извършва с изричен акт на компетентния орган, който по своя характер представлява индивидуален административен акт (ИАА). Съответният орган обективира волеизявлението си по констатиране на вече възникнал друг юридически факт (неизпълнение на задължението за пререгистрация в двумесечен срок) чрез отбелязването в автоматизираната информационна система – следователно, налице е акт по чл. 21, ал. 2 от АПК, който подлежи на съдебно обжалване (в този смисъл са Определение № 2785/01.03.2021 г. по адм. д. № 1828/2021 г. на ВАС, VII отд.; Решение № 7391/22.07.2022 г. по адм. д. № 1295/2022 г. на ВАС, VII отд., Определение № 14092 от 16.11.2020 г. на ВАС по адм. д. № 9510/2020 г., VII отд.). Съобщаването на този ИАА не е изрично предвидено в чл. 143, ал. 15 от ЗДвП, но според АПК индивидуалният административен акт не поражда действие преди да е доведен до знанието на адресата си, независимо от способа на съобщаването. Едва след съобщаването му, а при липса на допуснато предварително изпълнение - и след влизането му в сила, собственикът е длъжен да съобрази поведението си с факта на дерегистрация, а ако продължи да управлява МПС ще бъде субект на нарушението по чл. 140, ал. 1 от ЗДвП, респективно – на отговорността по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП.

От доказателствата по делото се установява, че на 22.09.2022 г. служебно била прекратена регистрацията на процесният автомобил с рег. № ... поради неизпълнено от собственика на автомобила ПЙП. задължение да пререгистрира превозното средство в двумесечен срок от придобиването му. Не са налице обаче доказателства извършената дерегистрация да е била съобщена на собственика, още повече същата да е била известна на жалбоподателя към момента на управление на автомобила на 07.10.2022 г., доколкото той е бил оборудван с две регистрационни табели, поставени на съответните места, и с всички документи, съпътстващи неговото управление. Неоснователни са доводите на въззивната страна, обективирани в писмени бележки, че водачът е могъл да установи при преглед на свидетелството за регистрация на МПС, което е следвало да носи в себе си, че отразеният собственик на автомобила е различно лице от това, предоставило му ползването. От една страна в случая се касае за служебен автомобил, като

дори работодателят на М. „Грийн Енерджи Системс“ ООД не е собственик на процесното МПС, от друга страна не са ангажирани доказателства той да е знаел точната дата на придобиване собствеността върху автомобила, за да направи преценка за изминал 2-месечен период. След като не се установява водачът М. да е съзнавал този факт, то не може да се приеме, че същият е осъзнавал общественотоопасния характер на извършеното от него действие по управление на автомобила с прекратена регистрация и да е предвиждал или допускал настъпването на общественотоопасни последици. Липсата на субективна страна от състава на нарушението по чл. 175, ал.3 във вр. чл.140, ал.1 ЗДвП прави деянието, осъществено от въззивника, несъставомерно. Налице е т. нар. извинителна грешка по чл. 14, ал. 1 НК, вр. чл. 11 ЗАНН, тъй като липсва умисъл за извършване на нарушението, защото на жалбоподателя не е бил известен факт, който принадлежи към състава на нарушението, а именно - дерегистрацията. За да е налице непредпазливост е необходимо деецът да е бил длъжен и да е могъл да предвиди общественотоопасния резултат, като възможността на лицето да предвиди и предотврати резултата се преценява не изобщо, а конкретно за всеки отделен случай и то в рамките на дължимото поведение. В случая наказаното лице не е собственик на процесния автомобил, който е имал и задължението да го регистрира, а е негов фактически ползвател. Жалбоподателят М. не е имал обективна възможност да узнае на коя дата е придобита собствеността на автомобила от собственика, дали последният е изпълнил задължението си по ЗДвП да регистрира автомобила в двумесечен срок от придобиването му, както и на коя дата последният е бил служебно дерегистриран на основание чл. 143, ал. 15 ЗДвП. Като лице, ползващо определено моторно превозно средство, той е бил длъжен да установи дали същото отговаря на всички законови изисквания, преди да започне да го управлява. Съдът намира, обаче, че в конкретната ситуация той не е могъл да предвиди неправомерния резултат, а именно: управлението на служебно дерегистрирано МПС, тъй като обективно не е могъл да узнае, че автомобилът, който управлява, е със служебно прекратена регистрация, доколкото не само той, но и самият собственик на превозното средство не е бил изрично уведомен за това, като не е налице и публично достъпен регистър, в който да се извърши справка за служебно прекратената регистрация. В конкретния случай е изключен не само умисълът, но и непредпазливостта. Деянието е извършено при обстоятелства,

при които отпадат всички форми на вината и следователно не се явява административно нарушение, тъй като не е извършено виновно, дори и да се приеме наличието от обективна страна на елементите от състава му.

С оглед гореизложеното настоящият съдебен състав намира, че наказателното постановление следва да бъде отменено като незаконосъобразно.

Предвид основателността на жалбата на жалбоподателя следва да бъдат присъдени претендираните разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 400 лв. Видно от представения договор за правна защита и съдействие, който има характер и на разписка, възнаграждението е заплатено изцяло и в брой. Така определеният размер съответства на минимално предвидения в Наредба № 1 от 9 юли 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, поради което направеното възражение за прекомерност следва да бъде оставено без уважение.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ наказателно постановление № 22-4332-028900/24.01.2023 г., издадено от началник група към СДВР, отдел „Пътна полиция“ СДВР, с което на основание чл.175, ал.3, пр.1 от ЗДвП на М. В. М. е наложена глоба в размер на 200 лв. и лишаване от право да управлява МПС за 6 месеца за нарушение на чл.140, ал.1 от ЗДвП.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на М. В. М., ЕГН ***** сумата от 400 (четиристотин) лева, представляваща адвокатско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Административен съд София – град в 14-дневен срок от съобщението за изготвянето му до страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____